

DEN FATTIGES BLAD.

Jeg ønsker dig Lykke paa Rejsen
du Pøde ved Langsøens Bred,
hvor Granens fornemme Knejsen
forraader Jærn I dens Ved.

Jeg ønsker dig frysende Fjender;
thi har du af dem en Skok
(jeg taler om Ting, som jeg kjender!),
da kommer Vennerne nok.

Søg ind ad de lave Døre
og op under Kvistkamrets Spær,
og kast paa de nøgne Vægge
et lille legende Skjær.

Hav Øjet paa Gydernes Stakler,
bær Blomst til den syges Seng,
og glem ham ikke, den lille
forpjuskede Hyrdedreng.

Der sidder i Udmarkens Øde
saa fjern fra den alfare Vej
en Hob, saa maa betle sig Føde;
jeg ved, at de venter paa dig.

Og andre du træffer paa Kjærct
saa langt fra den banede Sti;
de titter saa rædde i Vejret,
naar nogen gaar dem forbi.

Og Plejebarnet der ledes
til Piskningens blødende Ve,

mens Fadervoret det bedes
de hellige tre Gange tre

Du skaane ej Børnenes Bødler!
Du piske deni med Skorpion,
om Lovens snirklede Tødler
voterer syv dobbelt Pension!

Paa Herregaardsmarken du standse
en Æsel i Snore og Frak,
hvis Stok en Polsk monne danse
paa Ryggen af en Polak !

Og alle de blege, der aander
i Støv af Fabrikkernes Malm,
og gamle forsømte, der vaander
sig rundt paa Kommunernes Halm —

Og Tyendekamrenes Mørke
med Skimmel som Smykke paa Væg,
der suger den tjenendes Styrke
og giv ham en Baas mellem Kvæg —

Og Teglværkets lerede Trældom,
saa gammel og næsten saa grum,
som dengang Gud Herren i Gosen
over Tegl fabrikanten holdt Dom —

Og Væverskens Kamp med Maskinen,
der krummer sin snigende Arm,
imens den — ti! Staaltænders Hvinen -
voldtager den hostende Barm —

— Ja! Ja I Du skal finde dem alle
og yde dem broderlig Trøst

og være for Samfundets Øre
en streng, udsømmende Røst.

Men har du bragt Haanden af Klemme
til Kroppenes Glæde og Gavn,
vi venter, du rejser din Stemme
for Sjælenes sukkende Savn.

Løft Faklen mod Loftets Fjæle
derinde i Smaamandens Hjem,
saa alle Skyggerne stjæle
sig bort til Helvedes Gjem !

Giv aldrig Pardon til det onde,
der æder som Trøsk i Træ;
du sænke deri din Sonde
og bryde det over dit Knæ !

Du være den fattiges Værner,
du være den riges Ris!
Da faar du ej Ordner og Stjærner,
men bævende Læbers Pris.

1907.